

er, at en fattig kan lettere føre Kampen i 2 end i 5 Aar, saa han kan vælge den Kommune, han har Øst til at være i med sin Familie. Vi tro at have gjort ham det lettere at manøvrere, naar han kun skal kæmpe en 2 Aars Kamp, og at Kommunen saa er nødt til at beholde ham, hvis han en Skønne Dag skulde falde Fattigvæsenet til Byrde. Med Hensyn til Underændringsforslaget under Nr. 31 til § 40 er det allerede fremhævet af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (P. Holm), at de Ord, vi have foreslaaet at tage ud af denne Paragraf, ere Ord, som i Grunden ere en vagere Bestemmelse, saa at man ikke let kan opfatte, hvorledes det kommer til at se ud, saasom „mobbiligt til Arbejde“, „Uforligelighed“, „offentlig eller huslig Urdyd“ o. s. v., det er af den Slags Ting, der kan vendes og drejes. Naar Manden staar overfor en Bestyrer, han er kommet lidt i Konflikt med, kan Bestyreren udlægge den Slags Ord og dreje dem, saa Manden kommer ind under Straffebestemmelser, han aldrig skulde ind under. Hvad er Orden? Det er ligesom den enkelte Mand ser paa det. Det, som en Mand i hans Bedrift kalder Orden, kan en anden kalde Uorden, det Trin, han staar paa i Retning af Orden, kan være lige saa højt det vil, saa kan alligevel en anden falde det Uorden, den ene kalder det Orden, den anden kalder det Sjuskteri. Derfor have vi foreslaaet, at disse Bestemmelser skulle tages ud, og have holdt os til det, som absolut kan paavises, hvad det er. Naar vi saa ikke ere gaede med til de strenge Straffebestemmelser, som her ere foreslaaede overfor de fattige, skal jeg sige dem, af hvad Grund. Saa længe den fattige er stillet, som han her er, baade paa Fattiggaarden, Forsørgelsesanstalten og Tvangsarbejdsanstalten, er det jo saaledes, at han er aldeles uden Forsvar, naar det er overladt til Politimestrenes eller Politidirektørens Haand at straffe ham, naar blot det kommer en Indberetning fra Forvalteren paa Arbejdsanstalten eller Bestyreren paa Fattiggaarden. Vi vide jo, hvordan en saadan Indberetning kan være koloreret, naar han staar overfor den fattige og vil have ham straffet, at den er præget med Kulører, som ikke ere i den fattiges Favn. At de skulde kunne anvende Straffebestemmelser med Politidirektørens Billigelse og give ham Spændetroje, korporlige Kestelser, Vand og Brød og den Slags Ting, vil jeg ikke være med til. Spændetroje paa disse Fattiggaarde eller paa Tvangsarbejdsanstalter, naar vi saa overfor en fattig Mand, er noget, jeg absolut ikke vil være med til.

Efter mit Syn paa Sagen kunde vi ligesaa godt vedtage en Lov, hvorefter enhver Forvalter eller Bestyrer paa en Fattiggaard faar Lov til at sætte en Mand i Spændetroje. Vi kunne møde samme Tilfælde paa Herregaarde og ogsaa paa de større Bøndergaarde, hvor vi kunne sige, at det vilde være heldigt, om man undertiden havde en Spændetroje ved Haanden. Jeg ser paa Forholdene paa Fattiggaardene saaledes, at en Mand, som er der, staar under samme Vilkaar og absolut lige saa frit som den Mand, der tjener eller gaar paa Arbejde. Det er mig uforstaaeligt, at Politimesteren skal give Til-ladelse i saadanne Tilfælde, hvor en Spændetroje skal anvendes. Jeg kan forstaa, at man anvender Spændetroje paa Galehuse overfor sindssyge og den Slags Menneker, der ikke have deres Forstand, som ikke kende Forskel paa ondt og godt, om hvem man ikke veed, naar de kunne angribe Menneker paa Livet, og som i det hele ere farlige for deres Medmenneker. Men de, der have med den Slags Menneker at gøre, og som anvende dette Middel, ere ogsaa berettigede til uden videre at anvende det i det Øjeblik, det er nødvendigt. Men at man, naar man staar paa en Tvangsarbejdsanstalt, skal have Bud til Politimesteren for at spørge, om man i Morgen maa lægge en Mand i Spændetroje, det forstaaer jeg ikke. — Jeg kommer nu til Endringsforslagene Nr. 14 og 15 til § 29, det var i Grunden dem, jeg vilde have omtalt først. Det drejer sig der om den lille Endring „i Reglen“, som vi ville have til at udgaa. Naar vi ønske, at disse Ord skulle udgaa, er det begrundet i, at vi ikke kunne indse og forstaa, at Samfundet i nogen som helst Retning har Lov til at bryde ind her og stille Hustru fra Mand og Mand fra Hustru. Vi kunne ikke forstaa, at Samfundet paa nogen som helst Maade har Lov til at benytte sig af det, at Mand og Hustru ere komme ind under Fattigvæsenet, til at stille dem ad. Den ærede Ordfører (C. Navn) siger, at der kan være Forhold, hvor det er absolut nødvendigt, og fra den højtærede Minister blev det gjort gældende, at denne Bestemmelse var man nødt til at have i Løven, og at man maatte give Kommunerne denne Ret. Jeg skal indrømme, at jeg har været paa Fattiggaarde, der have været indrettede saaledes af Kommunerne, at der fandtes en hel Del Enkeltværelser, hvor der enten var to Mand eller to Kvinder i hvert Værelse eller en gift Mand og Hustru, og de havde der Køkken og Kaffelovt o. s. v., saaledes at Værelset var indrettet som en Families lille hyggelige Stue. Naar man